

1. Svátek vánoční

25. 12. 2015

Introit: Tit 3;4 – 7

Pěvecký sbor: Panáček spí
Benedicamus domino

Píseň: 294

Modlitba:

1 čtení: Luk 2,1-20

Píseň: 299

Oznámení:

Pěvecký sbor: Tebe poem
I love the Lord

2 čtení: Jan 12,44–46 + Luk 2;15

*„Kdo věří ve mne, ne ve mne věří, ale v toho, který mě poslal.
.A kdo vidí mne, vidí toho, který mě poslal. Já jsem přišel na svět jako světlo,
aby nikdo, kdo ve mne věří, nezůstal ve tmě.“
„Pojďme až do Betléma a podívejme se na to, co se tam stalo,
jak nám Pán oznámil.“*

Milióny lidí v těchto dnech slaví Vánoce. Dnes - na 1.svátek vánoční mnozí zaplní kostely a modlitebny, aby společně oslavili Kristovo narození. Mnozí z nás jsme si už včera v kruhu svých blízkých připomněli Boží lásku, která nás obklopuje. Jak může obyčejný člověk prožít a pochopit, že ho někdo má rád? Když s ním trávíme společný čas, když ho máme vedle sebe, když se mu můžeme podívat do očí. Hospodin věděl, že člověk potřebuje mít konkrétní představu a příklad, potřebuje prožít sám na sobě, jaký Bůh vlastně je, jaký je jeho charakter, jak se konkrétně projevuje v našem životě jeho láska k nám. Proto poslal na zem svého Syna narozeného z lidské matky.

Když se poprvé setkaly Mariiny oči s těmi Ježíšovými, Bůh se poprvé podíval lidskýma očima na tento svět a člověk se poprvé podíval Bohu do očí. Když se pastýři na judských pastvinách poprvé setkali s Božím poslem a spatřili Boží slávu, zmocnila se jich velká bázeň. Vždyť na chvíli na vlastní oči spatřili něco z nadpozemské – nebeské reality, něco, co obyčejní smrtelníci tak často nevidí. Tmu kolem nich na nějaký čas prozářilo světlo Boží lásky a oni se v tu chvíli museli rozhodnout. Nechají si tento zvláštní zážitek pro sebe? Stejně jim to nikdo neuvěří ...anebo, se půjdou o celé té záležitosti, o které jim anděl tak nadšeně vyprávěli přesvědčit na vlastní oči? To, co jim anděl řekl, znělo opravdu slibně. Hovořil o veliké radosti, která bude pro všechny, nejen pro nějaký hlouček vyvolených. Hovořil o příchodu Mesiáše, kterého už mnoho let Izrael vyhlíží.

A co je nejuzásnější, mluvil také o tom, že Bůh v nás lidech našel zalíbení. Ono je tam přesně v řeckém originále použito slovo „eudokia“, tj. dobrá vůle. Takže přesněji: „sláva na výsostech Bohu a na zemi pokoj, mezi lidmi Božího zalíbení, nebo dobré vůle“. Však to dobře známe: Aby ten Boží pokoj mohl zavládnout i v našich srdcích a

našich domácnostech, potřebuje k tomu náš Bůh i naši dobrou vůli. Zkrátka potřebujeme otevřít oči, abychom to dobré kolem sebe viděli a také byli ochotni, podobně jako ti pastýři, opustit na chvíli „svá stáda“ a jít se podívat do Betléma, co tam pro nás Pán Bůh vlastně připravil. **„Pojďme až do Betléma a podívejme se na to, co se tam stalo, jak nám Pán oznámil.“**

Co to znamená prakticky pro nás dnes ? Co znamená „opustit svá stáda“ ? Víte, já mám za to, že když se člověk rozhodne jít za Kristem, tak to znamená, že se v jednu chvíli musí rozhodnout, co vlastně v životě chce. Pokud se připoutáme k tomu, co vidíme neustále kolem sebe, musíme počítat s tím, že nás to také nějakým způsobem ovlivní. Promění to - ať chceme či nechceme - naše myšlení a chování, naše životní priority, tedy to, čemu dáváme v životě přednost, čeho si vážíme a co upřednostňujeme. Kdyby si pastýři řekli, že jim kvůli jednomu dítěti v jeslích nestojí za to riskovat, že je někdo připraví o jejich obživu (nedělejme si iluze - už tenkrát se po horách potulovali lupiči), asi by narozeného krále nikdy nespátřili. Josefovi s Marií by tak nikdy neřekli poselství, které jistě posunulo Josefův a Mariin pohled na dítě, které jim Bůh daroval.

Mám za to, že každého člověka Bůh v určitém období cesty víry přivede do situace, ve které nám chce ukázat, že on není jen náboženská postavička z biblické dějepravy, ale živý a svatý Bůh, který se s námi chce osobně setkat. Chce se nám podívat do očí. Není to pohled, před kterým bychom museli uhýbat, je to láskyplný pohled milujícího Otce, který se s velkým zalíbením dívá na své děti. Tak jako se s velkou láskou dívali Josef s Marií na malého Ježíše, pozoruje Bůh i nás. Už od počátku pozorně sleduje naše první nesmělé krůčky víry, když se začínáme osamostatňovat a uvědomovat si zodpovědnost za svůj vlastní život. Pomáhá nám se zvednout, když zakopneme a natlučeme si. Má s námi trpělivost i ve chvíli, kdy nadáváme na celý svět, když mu někdy vyčítáme i naše selhání a neúspěchy, protože si je jinak nedokážeme vysvětlit. Je to zkrátka dobrý Táta.

Co tedy můžeme o Vánocích spatřit v očích betlémského dítěte, ke kterému všichni spěchají se poklonit ? Někdy se trochu obávám, aby se nám z toho betlémského příběhu nestal jenom folklór. Vždyť to, co tehdy v tom malém zapadlém městečku v zatuchlém chlévě odehrálo, ovlivnilo celý svět. V jedné staré vánoční písni (č.300 v EZ) zpíváme: *„Připrav srdce, připrav písně, staň se živou ozvěnou, lásce, která naše břímě nese na svých ramenou. Mluvte, němí! Naší zemi svatý Bůh sám sebe dal. Jaký div: hle, v pouhém chlévě narodil se Kristus král.“* Láska, která nese naše břemena na svých ramenou, to je to, co můžeme zahlédnout v očích dítěte jménem Ježíš. Bůh má zájem o tento svět, o každého z nás osobně. On má zájem o tvoje každodenní problémy a starosti, chce ti být na blízku, není mu lhostejné, co prožíváš, čím si v životě procházíš. Chce se stát součástí tvého života. On není pouhou romantickou postavičkou z Ladova Betléma, je osobním přítelem, každého kdo o to stojí.

Ježíš o sobě řekl: **„Já jsem přišel na svět jako světlo, aby nikdo, kdo ve mne věří, nezůstal ve tmě.“** Kolik světel se rozsvítilo o letošních Vánocích ? Možná miliony - obdivujeme jejich krásu, osvětlujeme si své domy, obchodníci jimi lákají nové zákazníky, krášíme jimi vánoční stromečky a přece většina z nich po čase zhasne, mají jen omezenou svítivost. Mnoho lidí kolem nás stále hledá to světlo, které by jim pomohlo se alespoň trochu zorientovat, aby nezabloudili ve světě plném zloby a sobectví. Vánoce nám připomínají příběhy lidí, kteří se vydali za světlem do Betléma. Mnozí o něm pochybují, někteří jej pokládají za pouhou pohádku a někteří se ho dokonce i báli. Třeba král Herodes.

Proto poslal mudrce, kteří doputovali do Judska nově narozeného krále vypátrat, aby mohl zavčas světlo naděje, které pro mnohé zazářilo, uhasit. To je velké nebezpečí pro všechny poutníky. Pamatujme na to, když se vydáváme na cestu za Ježíšem. Mnozí nás budou chtít od této cesty odradit, někteří ji nepochopí. Najdou se i takoví, kteří budou chtít naši víru v Ježíše – to světlo, které nám Bůh daroval, uhasit anebo zneužít, zpochybnit, či využít ke svým vlastním sobeckým cílům.

Nedovolme, aby se nám z vánočního příběhu stala komerční záležitost anebo sladký příběh k uspokojení našich náboženských potřeb. Proto se Bůh nerozhodl stát člověkem ! Ježíš sám o sobě pověděl: „**Kdo věří ve mne, ne ve mne věří, ale v toho, který mě poslal. A kdo vidí mne, vidí toho, který mě poslal.**“ Pamatujme na to, až budeme vánoční příběh vyprávět svým dětem nebo vnoučatům. Do betlémských jesliček totiž sestoupil ve svém Synu Pán celého tvorstva. Nad tím můžeme jen žasnout, a spolu s ostatními poutníky se sklonit před Boží moudrostí. To světlo z Betléma přece zazářilo všem. Tak na to nezapomeňme, až se nás zase někdo zeptá. Světlo se přece neschovává někde pod nádobu, ale dává se na svícen, aby šířilo svůj jas všude kolem.

Pomodleme se:

Pane Ježíši, děkujeme Ti, že světlo tvé lásky zazářilo do tohoto světa. Dej, ať si to světlo neschováváme jen pro sebe. Děkujeme, že ve tvých očích a na tvých skutečích můžeme spatřovat Toho, který Tě poslal. Nechceme zapomínat na to, proč ses narodil, chceme si připomínat zvláště dnes, že tvůj život měl konkrétní poslání a důležitý záměr. Nabídl jsi svůj lidský život, abys jednou provždy porazil temnotu lidských vin. Radujeme se z tvého příchodu na svět a těšíme se, že se jednou pro nás vrátíš, tentokrát už ne jako dítě, ale jako skutečný král. Amen.

Píseň: 293

Večeře Páně:

Slovo poslání: Jan 1; 1 – 5, 10 - 13

Požehnání:

Pěvecký sbor : Požehnej nám Pane

Píseň: 297